

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/81/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218201113
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8218201113.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu P. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXX, XXX XX F., právne zastúpený advokátom Mgr. Matúš Macko, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, IČO: 50 424 777, proti žalovanému X. C. Q., Q., so sídlom X. XX, XXX XX B., D.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 323,15 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 4Csp/42/2018-86 zo dňa 10. apríla 2019, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 323,15,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 1, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že Okresný súd Bardejov rozsudkom č.k. 1C/551/2015-66 zo dňa 16.06.2016 určil, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je zmluvná podmienka uvedená v I. o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX uvedená v čl. 8 bod 1 a bod 8.4.. Napokon uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 25Co/2/2017-101 zo dňa 24.10.2017 označený rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil stotožňujúc sa s jeho argumentáciou odôvodňujúcou jednak porušenie príslušných ustanovení o ochrane spotrebiteľa v Občianskom zákonníku, ako aj ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku ktorých bolo možné úverovú zmluvu považovať za neplatne uzavretú, a teda za bezúročnú a bez poplatkov, o ktoré žalobca jemu reálne poskytnutú úverovú sumu žalovanému preplatil, a preto mu voči žalovanému vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca (spotrebiteľ) bol úspešný pri bránení si svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému (dodávateľ) v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1C/551/2015 o vydanie bezdôvodného obohatenia s prísl. a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pričom úspech mal v oboch uplatňovaných

nárokoch. Rozsudok súdu prvej inštancie bol v celom rozsahu potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove, a tieto nadobudli právoplatnosť dňa 11.12.2017. Uviedol, že právoplatným ukončením konania vo veci sp. zn. 1C/551/2015 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie a že neobstojí námietka žalovaného o tom, že žalobcovi nesvedčí predpoklad na jeho priznanie, pretože podľa neho súd prvej inštancie odôvodnil porušenie jeho práv ako spotrebiteľa porušením ustanovení Občianskeho zákonníka a nie porušením predpisov na ochranu spotrebiteľa. Zároveň podotkol, že to bol práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere za použitia neprijateľných zmluvných podmienok tak, ako ich konštatoval súd v konaní sp. zn. 1C/551/2015. Pri zvážení o dôvodnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi ustálil, že jeho priznanie voči žalovanému je nevyhnutné pre zavŕšenie jeho ochrany spotrebiteľa, pričom pri týchto svojich úvahách zohľadnil, že neprijateľné zmluvné podmienky, ako aj bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu, tak ako to bolo konštatované v konaní sp. zn. 1C/551/2015, boli okolnosťami spôsobilými negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobcu a potencionálne ohroziť jeho sociálny i rodinný život. Súd prvej inštancie vzal do úvahy aj postoj žalobcu, ktorý sa napriek jeho postaveniu ako slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k žalovanému rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, pričom nie je potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Navyše nie zanedbateľnou je skutočnosť, že vďaka žalobcovi vyšlo najavo, že žalovaný uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvné podmienky v neprijateľnom znení. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a predišli tak vzniku bezdôvodného obohatenia dodávateľov titulom plnenia z neplatného právneho úkonu. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi uplatňoval finančné plnenie na ktoré nemal nárok, čím u žalobcu vyvolala stav právnej neistoty, ktorý musel žalobca riešiť podaním žaloby. Navyše konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi je o to závažnejšie a zarážajúcejšie, že zmluvné podmienky kvalifikované v danom prípade ako neprijateľné boli už vo vzťahu k identickému žalovanému takto už v minulosti súdmi opakovane judikované ako neprijateľné, čoho sa žalovaný nezdržal ani voči žalobcovi a navyše v pôvodnom konaní proklamoval ich prijateľnosť a platnosť. Vzhľadom na uvedené bol súd toho názoru, že čo sa týka výšky, finančného zadosťučinenia, bude pre žalobcu primerané v sume 323,15 Eur, ktorá zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť, a to jednak s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ako aj s ohľadom na nerešpektovanie zákonného imperatívu a z časového hľadiska opakovanosť tohto zásahu žalovaným do práv spotrebiteľov.

5. O trovách konania rozhodol tak, že procesne úspešný žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd až po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že napádaný rozsudok sa nijakým spôsobom nevyporiadal so zákonnými požiadavkami, ktoré sú vyžadované v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pre vznik a priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie a súčasne ani s procesnou obranou žalovaného. Poukázal na to, že v podanom vyjadrení tvrdil, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie môže vzniknúť len v prípade, ak dôjde k rozhodnutiu o porušení ustanovenia zákona určeného na ochranu spotrebiteľa právoplatným súdnym rozhodnutím. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie vôbec týmto argumentom zaoberal alebo že by odôvodnil v čom a na základe akých tvrdených skutočností bolo preukázané splnenie podmienky podľa citovaného ustanovenia. Ďalej namietal, že účelom uvedeného ustanovenia bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil a neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva primerané finančné zadosťučinenie za to, že svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie priamo za akékoľvek porušenie. Zároveň poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Uviedol, že podľa jeho názoru je rozhodnutie nepreskúmateľné, a to nielen pokiaľ ide o základ priznaného nároku, ale aj pokiaľ ide o jeho výšku. Namietal tiež, že napádaný rozsudok neobsahuje označenie žiadnej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania alebo z jeho úvahy, ktorou by bola odôvodnená suma 300,- Eur, čo zásadným spôsobom odporuje zákonu, pričom tiež z neho nie je zrejmé, v čom je daná napríklad primeranosť. Záverom uviedol, že napáda tiež výrok o náhrade trov konania, nakoľko

ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100% trov právneho zastúpenia, pričom si uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Odvolateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré videl v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd uvádza, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 C.s.p.. Preto z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Povinnosťou súdu je vždy taktiež dostatočným a rozumným spôsobom vyrovnáť sa s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na jeho rozhodnutie. Neznamená to však, že súd musí rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom tej ktorej strany, postačuje, že sa s jej argumentmi vo svojom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovná, čo v predmetnom spore zo strany súdu prvej inštancie bezpochyby naplnené bolo.

12. Odvolateľ namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

13. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane

rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd zistiť, že k naplneniu tejto odvolacej námietky nedošlo.

14. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

15. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv, resp. že primeraného finančného zadosťučinenia sa nemožno domáhať v súvislosti s porušením práva podľa ustanovení Občianskeho zákonníka zameraných na ochranu spotrebiteľa. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobcu, ktorý po tom, ako súd prvej inštancie a následne odvolací súd vyhovel jeho žalobe za konanie v rozpore so zákonom, dobrými mravmi, prípadne za šikanózne uplatnenie práva.

18. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto požadoval od žalobcu plnenie z úveru, v prípade ktorého neboli dodržané všetky zákonné náležitosti a ktorý bol tak postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Je teda zrejmé, že žalovaný požadoval od žalobcu aj také plnenie z úveru na ktoré žalovaný nemal nárok a ak by žalobca plnil žalovanému, došlo by na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Takéto konanie žalovaného v pôvodnom konaní bolo nepochybne spôsobilé privediť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že

za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

19. Odvolací súd vzhľadom na vyššie už len konštatuje, že žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

20. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd poukazuje na to, že on mal za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia v sume 323,15 Eur v tomto konaní je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa).

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C.s.p., stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešným bol žalobca, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).